

Per exemple el mar

Dm, 15/06/2021 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

A fi de recolzar el text de l'evangeli d'avui que presenta Jesús caminant sobre l'aigua, la primera lectura d'aquest diumenge ha escollit un petit fragment del llibre de Job (Jb 38,1.8-11) que parla del mar. Les oportunitats que ofereix la litúrgia de llegir aquesta joia bíblica i aquesta meravella de la literatura universal que és el llibre de Job són poques. Val la pena aprofitar l'avinentsa per endinsar-se en la composició d'aquest llibre bíblic.

“Tenir més paciència que Job” és una dita popularment ben coneguda però el Job de la paciència és el Job del pròleg (cc. 1-2) i de l'epíleg (42,7-17) del llibre, el Job que es resigna a les desgràcies que Déu li envia i que al final és recompensat amb escreix. Però el Job del gruix del llibre és el Job rebel, sorrut, reivindicatiu. Després del pròleg el llibre presenta una col·lecció de discursos dels amics de Job i les respostes que aquest els dona (cc.3-28). Job no acusa Déu ni l'ataca, maleeix la seva existència; el seus amics intenten consolar-lo i fer-lo raonar exposant-li les tesis clàssiques de la doctrina de la retribució. Déu només afligeix els malvats que mai triomfen malgrat els seus èxits passatgers. En canvi protegeix els justos i els salva en tot moment. Els amics diuen a Job que si Déu l'afligeix amb el sofriment és perquè ha pecat. El millor és acceptar el càstig de Déu i penedir-se. També passa que Déu envia desgràcies als innocents.

Job es nega a acceptar els arguments dels seus amics. Ell no ha fet res, ell és innocent. No accepta el sofriment ni el penediment. Vol pledejar amb Déu, discutir amb ell com si fos davant un tribunal perquè clarament Déu li digui que ha fet, en que ha estat culpable, però sap que discutir amb Déu és una temeritat i anar amb ell a judici un impossible perquè Déu no es presentarà.

Segueix una intervenció de Job que insisteix en la seva innocència (c 29-31) i en el context d'aquesta mena de judici Job invoca la presència d'un mediador, aquest és Elihú que es manté en la mateixes tesis que els amics de Job. Finalment apareix en el llibre la intervenció de Déu. La resposta de Déu es desplega en dos discursos (38,1-40,2 i 40,6-41,26) separats per una petita intervenció de Job. En el transcurs d'aquests discursos Déu no fa cap afirmació, només planteja a Job d'una manera majestuosa, pacient i irònica una sèrie de preguntes impossibles de respondre. Qui vol “corregir Déu” ha de tenir un coneixement diví. Déu fingeix creure que Job posseeix aquest coneixement i l'interroga sobre l'activitat divina en l'univers. El seguit de preguntes fan referència als fenòmens de la natura més propers a nosaltres i que no tenen resposta: aigua, terra, estels, mar, bèsties salvatges i domèstiques. La lectura d'avui es fixa en el mar. L'embat de les seves ones havia d'impressionar per força un poble tan poc mariner com fou el poble d'Israel però per l'autor bíblic el mar és com un nen petit indefens que està sota el control de Déu. El mar no és el dels relats mítics, no és una realitat preexistent ni s'embolica amb batalles còsmiques sinó que el Senyor li imposa els seus límits.

Job descobreix que la relació amb Déu no es mou pels camins de la racionalitat. Adreçar-se a Déu és acostar-se als misteris incomprensibles per la ment humana però que Déu els encaixa en l'entramat de la seva lògica amagada i transcendent. En la resposta de Job als discursos de Déu no hi ha la satisfacció d'haver trobat la resposta al misteri del mal. Només hi ha una constatació (42,3.5): “He parlat en la

ignorància de coses grans que no puc entendre. Jo només et coneixia d'oïda però ara t'he vist amb els meus ulls". Job ha fet el gran pas, del raonament a la contemplació.

Diumenge 12é durant l'any. 20 de Juny de 2021